

Sygn. akt WSD 1/17

**ORZECZENIE
WYŻSZEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
KRAJOWEJ IZBY DORADCÓW PODATKOWYCH**

Warszawa, dnia 27 września 2017 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIDP
w następującym składzie:

Przewodniczący - doradca podatkowy Robert Wrześniński
Sędzia - doradca podatkowy Andrzej Punczewicz
Sędzia - doradca podatkowy Brunon Schulz

Protokolant - sekretarz WSD Karolina Żebrowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 września 2017 roku

odwołania Rzecznika Dyscyplinarnego KIDP od orzeczenia Śląskiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Katowicach wydanego w dniu 05.10.2016 r. w sprawie ... doradcy podatkowego nr wpisu ... sygn. akt SD 124/15, obwinionego o czyny polegające na nienależytym wykonywaniu obowiązków zawodowych doradcy podatkowego określonych prawem poprzez naruszenie przepisu art. 36 pkt 1 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (t.j.: Dz. U. z 2016r., poz. 794 ze zm.) w zw. z art. 3 ust. 1 oraz art. 4 ust. 1 Zasad etyki doradcy podatkowego, tj. nierzetelne wykonywanie czynności zawodowych oraz działanie na szkodę klienta.

1. na podstawie art. 437 § 2 KPK w zw. z art. 454 § 1 kpk orzeka o uchyleniu w całości orzeczenia Śląskiego Oddziału Zamiejscowego Sądu Dyscyplinarnego w Katowicach wydanego w dniu 05.10.2016 r. w sprawie ... doradcy podatkowego nr wpisu ... sygn. akt SD 124/15 i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania a,
2. kosztami postępowania postanawia obciążyć Krajową Izbę Doradców Podatkowych.

Przewodniczący

Sędzia

Sędzia

Uzasadnienie

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIDP ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 2 grudnia 2015 r. Rzecznik Dyscyplinary wniósł do Sądu Dyscyplinarnego KiDP wnioski o ukaranie doradcy podatkowego ... karą nagany. Rzecznik Dyscyplinary zarzucił Obwinionemu naruszenie przepisów art. 36 ust 1 ustawy o doradztwie podatkowym w związku z art. 3 ust. 1 oraz art. 4 ust 1 Zasad Etyki Doradców Podatkowych poprzez nienależyte wykonywanie czynności zawodowych oraz działania na szkodę klienta.

Podstawą wszczęcia postępowania dyscyplinarnego oraz postawienia powyższego zarzutu były postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 maja 2014 r. oraz z dnia 12 grudnia 2014 r. o poinformowaniu Krajowej Rady Doradców Podatkowych o istotnych naruszeniach prawa przy sporządzaniu przez Obwinionego skarg kasacyjnych pana ... oraz pana .. NSA wskazał na istotne braki w obu skargach kasacyjnych, które - zdaniem Sądu - nie powinny się zdarzać profesjonalnemu pełnomocnikowi i świadczą o braku elementarnej wiedzy w temacie sporządzania skarg kasacyjnych. Z pism NSA wynikało m.in. że w skargach kasacyjnych zabrakło zarzutów procesowych, wniosków i precyzyjnych podstaw kasacji. Obwiniony powołał się natomiast m.in. na, nie mające zastosowania w sprawach podatkowych, przepisy kodeksu postępowania cywilnego oraz zasady i normy nieistniejące w obrocie prawnym.

W dniu 5 października 2016 r. Sąd Dyscyplinarny KIDP Śląski Oddział Zamiejscowy w Katowicach uznał Obwinionego za niewinnego. W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Dyscyplinarny KIDP podniósł, że Oskarżyciel nie ujawnił dostatecznych dowodów wskazujących na popełnienie czynu przez Obwinionego. Sąd I instancji zauważył ponadto, że kluczowymi dowodami w sprawie winne być po pierwsze dowody z dokumentów w postaci skarg kasacyjnych, których wadliwe sporządzenie zarzucił Rzecznik Obwinionemu, po drugie oświadczenia osób, na których szkodę działał Obwiniony składając wadliwe skargi (klienci Obwinionego).

Od orzeczenia Sądu I instancji odwołał się w dniu 18 stycznia 2017 r. Rzecznik Dyscyplinary, zarzucając mu:

1. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 36 ust 1 ustawy o doradztwie podatkowym w związku z art. 3 ust. 1 oraz art. 4 ust 1 Zasad Etyki Doradców Podatkowych,

2. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 410 KPK, poprzez nie rozpoznanie całokształtu materiału dowodowego oraz art. 7 KPK i art. 5 § 2 KPK, poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz zasady domniemania niewinności.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIDP zważył co następuje:

W pierwszej kolejności należy wskazać, że niemożliwe jest stawianie obok siebie zarzutów jednoczesnego naruszenia art. 7 KPK i art. 5 § 2 KPK. Przepisy te mają wobec siebie charakter rozłączny, albowiem zasada swobodnej oceny dowodów odnosić się może jedynie do ustalonych, a nie domniemanych okoliczności, podczas gdy art. 5 § 2 KPK każe zastosować pewną fikcję, że skoro okoliczności nie można ustalić, to należy przyjąć takie, które pozostają korzystne dla sprawcy.

Na uwzględnienie zasługuje natomiast podniesiony przez Oskarżyciela zarzut naruszenia art. 410 KPK, czyli nieuwzględnienia całości zebranego w sprawie materiału dowodowego. Zauważyć należy tutaj, że Sąd I instancji przy ferowaniu wyroku odniósł się przede wszystkim do dowodów, których nie ma w aktach sprawy, jedynie pobieżnie traktując te, które w aktach sprawy występują.

Co prawda rację ma Sąd, że zasada kontrydiktoryjności, w oparciu o którą toczy się niniejsze postępowanie nakłada na strony, w tym zwłaszcza na Oskarżyciela obowiązek aktywnego działania, a przede wszystkim wykazywania inicjatywy dowodowej, rację ma jednak też Oskarżyciel twierdząc, że **skoro Sąd odroczył rozprawę celem uzupełnienia materiału dowodowego o skargi kasacyjne pisane przez Obwinionego, to powinien ten materiał dowodowy przed wydaniem wyroku uzupełnić**, w ramach własnej inicjatywy dowodowej, do czego uprawniał go art. 167 § 1 zd. 3 KPK (w brzmieniu z dnia 1 lipca 2015 r.)

Zgodzić się trzeba również z zarzutem Oskarżyciela o pominięciu przez Sąd I instancji dowodów z pism Naczelnego Sądu Administracyjnego wskazujących na uchybienia poczynione przez Obwinionego podczas tworzenia skarg kasacyjnych. Zauważyć należy, że **oba postanowienia NSA o poinformowaniu Rady o istotnych naruszeniach przepisów przy sporządzaniu skarg kasacyjnych dokładnie wskazywały jakie uchybienia zawierały pisma**

procesowe. Właśnie dlatego NSA uznał za zasadne powiadomienie o tych uchybieniach Krajowej Rady Doradców Podatkowych.

Pamiętać przy tym należy, że zgodnie z art. 424 § 1 KPK, Sąd I instancji, zachowując pełne prawo do swobodnej oceny dowodów, **winien przy tym w uzasadnieniu wskazać na jakich oparł się dowodach oraz nie dał wiary dowodom przeciwnym**, albowiem pozwoli to skarżącemu na ewentualną polemikę z twierdzeniami Sądu.

W tych okolicznościach Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIDP uznał uniewinnienie za przedwczesne. W konsekwencji Sąd odwoławczy uchylił wyrok Sądu I instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia.

Przy powtórnym rozpatrywaniu sprawy Sąd Dyscyplinarny winien wystąpić do Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie o przesłanie odpisów skarg kasacyjnych Obwinionego, działającego w imieniu panów ... i ... i dopiero po ich włączeniu do materiału dowodowego dokonać ponownej oceny całokształtu zebranego materiału dowodowego.